

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 czerwca 2018 r. – Rzeczpospolita Polska / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-5/16) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2015/1814 – Określenie podstawy prawnej – Uwzględnienie skutków aktu – Brak – Artykuł 192 ust. 1 TFUE – Artykuł 192 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) TFUE – Środki wywierające znaczący wpływ na wybór państwa członkowskiego między różnymi źródłami energii oraz na ogólną strukturę jego zaopatrzenia w energię – Zasada lojalnej współpracy – Artykuł 15 TUE – Kompetencje Rady Europejskiej – Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań – Zasada proporcjonalności – Ocena skutków]

(2018/C 285/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, K. Rudzińska, pełnomocnicy, wspierani przez I. Tatarewicza, eksperta)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele A. Tamás i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm, A. Sikora i K. Pleśniak, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: M. Wolff, J. Nymann-Lindegren i C. Thorning, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: T. Henze, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Gavela Llopis i M. A. Sampol Pucurull, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas, G. de Bergues, J. Traband, T. Deleuil i S. Ghiandoni, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren i L. Swedenborg, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann, A. C. Becker, E. White i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Królestwo Szwecji oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht / Ewald Baumeister

(Sprawa C-15/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2004/39/WE – Artykuł 54 ust. 1 – Zakres obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej spoczywającego na krajowych organach nadzoru finansowego – Pojęcie „informacji poufnej”)

(2018/C 285/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

Druga strona postępowania rewizyjnego: Ewald Baumeister

przy udziale: Franka Schmitta, działającego w charakterze syndyka Phoenix Kapitaldienst GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 54 ust. 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG należy interpretować w ten sposób, że wszystkie informacje dotyczące nadzorowanego przedsiębiorstwa i przekazane przez nie właściwemu organowi, a także wszystkie oświadczenia tego organu zawarte w jego dokumentacji nadzorczej włącznie z korespondencją z innymi organami, nie stanowią bezwarunkowo poufnych informacji, objętych w związku z tym przewidzianym w tym przepisie obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Za takie informacje należy uznać informacje będące w posiadaniu władz wyznaczonych przez państwa członkowskie do wypełniania funkcji określonych tą dyrektywą, które to informacje, po pierwsze, nie mają publicznego charakteru i, po drugie, których ujawnienie mogłoby naruszać interesy przekazującej je osoby fizycznej lub prawnej lub interesy osób trzecich, lub też zagrażać prawidłowemu funkcjonowaniu systemu nadzoru działalności przedsiębiorstw inwestycyjnych, wprowadzonemu przez prawodawcę Unii poprzez przyjęcie dyrektywy 2004/39.
- 2) Artykuł 54 ust. 1 dyrektywy 2004/39 należy interpretować w ten sposób, że poufny charakter informacji dotyczących nadzorowanego przedsiębiorstwa, przekazanych władzom wyznaczonym przez państwa członkowskie do wypełniania funkcji określonych tą dyrektywą należy ocenić w dniu rozstrzygnięcia przez te władze wniosku o ujawnienie tychże informacji, niezależnie od ich kwalifikacji w chwili przekazania ich rzeczonym władzom.
- 3) Artykuł 54 ust. 1 dyrektywy 2004/39 należy interpretować w ten sposób, że informacje będące w posiadaniu władz wyznaczonych przez państwa członkowskie do wypełniania funkcji określonych tą dyrektywą, które mogły stanowić tajemnicę handlową, lecz które pochodzą sprzed pięciu lub więcej lat, są uznawane zasadniczo, ze względu na upływ czasu, za historyczne i za takie, które utraciły z tego powodu swój poufny charakter, chyba że na zasadzie wyjątku strona powołująca się na taki charakter wykaże, że pomimo ich dawności informacje te stanowią nadal zasadnicze elementy jej strategii handlowej czy też strategii handlowej osób trzecich, których dotyczą. Uwagi te nie znajdują zastosowania do informacji będących w posiadaniu tych władz, których poufność może być uzasadniona względami innymi niż znaczenie tych informacji dla strategii handlowej zainteresowanych przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 111 z 29.3.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Sadikou Gnandi / État belge

(Sprawa C-181/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 3 pkt 2 – Pojęcie „nielegalnego pobytu” – Artykuł 6 – Wydanie decyzji nakazującej powrót przed rozpatrzeniem skargi na wydaną przez organ rozstrzygający decyzję oddalającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 – Zasada non-refoulement – Prawo do skutecznego środka prawnego – Zezwolenie na pozostanie na terytorium państwa członkowskiego)

(2018/C 285/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État